Kolding Folkeblad.

Nr. 298. Mandag den 23. December 1918. 47. Aarg.

Kolding Folkeblad - Mandag den 23. December 1918

Mindegudstjenesten i Askov.

Det Møde, hvormed Askov Højskole plejer at indlede Juleferien, fik i Aar en dybt alvorlig og bevæget Karakter. Det blev en Mindegudstjeneste i Valgmenighedskirken for de fem unge, der i November Maaned døde paa Skolen. Kirken blev fyldt til sidste Plads af Skolens Elever og alle de mange, der staar Skolen nær.

Først blev der paa Orgelet spillet „Andante funebre" af Johan Svendsen, der netop var skrevet i Anledning af en ung Mands Død. Efter at en Salme var sungen, talte Forstander Appel fra Kordøren om den tunge Tid, Skolen havde gennemlevet, en Tale, der vakte den dybeste Bevægelse i den store Forsamling.

Mindegudstjenesten i Askov.

Det Møde, hvormed Askov Højskole plejer at indlede Juleferien, fik i Aar en dybt alvorlig og bevæget Karakter. Det blev en Mindegudstjeneste i Valgmenighedskirken for de fem unge, der i November Maaned døde paa Skolen. Kirken blev fyldt til sidste Plads af Skolens Elever og alle de mange, der staar Skolen nær.

Først blev der paa Orglet spillet "Andante funebre" af Johan Svendsen, der netop var skrevet i Anledning af en ung Mands død. Efter at en Salme var sungen, talte Forstander Appel fra Kordøren om den tunge Tid, Skolen havde gennemlevet, en Tale, der vakte den dybeste Bevægelse i den store Forsamling.

Forstander Appel:

I Pauli Breve kommer den Hilsen atter og atter: Siger altid Gud og Faderen Tak for alle Ting i vor Herres Jesu Navn. Paulus var en erfaren og prøvet Mand, da han skrev denne Hilsen, og han vidste, hvad der kunde vindes for et Menneske, om det saavel i mørke som i lyse Tider kunde sige Gud Tak for alle Ting i vor Herres Jesu Navn. Han vidste, at det Menneske, der fulgte denne Opfordring, vilde finde den Hjælp, den Trøst og den Fred, det trængte til, og vidste, hvor svært det er for et Menneske i tunge Tider at faa sit Hjerte stemt til at sige Tak til Gud i Himlen. Fra Barneaarene er der lagt os et Ord i Munden i den Børnesalme, vi alle kender, og som siger os saa kønt og inderligt, at der er een, nemlig vor Herre Jesus, der kan hjælpe os til, at vi kan gaa til Gud i Himlen som til en kærlig Fader: „Du lærte os til Gud vore Øjne opslaa. Evindelig være du lovpriset." Vi samler ikke i Blinde og Mørke, naar vi taler om at søge vor Gud.

Blandt alle de Gaver, Gud har givet os, er der ingen, der kan sammenlignes med den Gave, der er givet os i det evige Livs Haab. I denne Gave forklares alt, hvad Gud har at skænke os. Jeg tænker ikke mindst paa det, der har samlet os her i Aften.

Det er underligt i denne Tid at se, hvordan de unge Verden over er bleven stillet over for de store Livsspørgsmaal. Vi skal huske paa det, naar den tunge Tid kommer, da Døden banker paa Døren til det Hjem, hvor vi bor, og vi forsøger med hinanden at sige, at Gud er trofast, at Døden er den sidste Fjende, Gud med os skal overvinde. Da skal der over dette ogsaa lyse dette evige Livs Haab.

Forstander Appel:

I Pauli Breve kommer den Hilsen atter og atter: Siger altid Gud og Faderen Tak for alle Ting i vor Herres Jesu Navn. Paulus var en erfaren og prøvet Mand, da han skrev denne Hilsen, og han vidste, hvad der kunde vindes for et Menneske, om det saavel i mørke som i lyse Tider kunde sige Gud Tak for alle Ting i vor Herres Jesu Navn. Han vidste, at det Menneske, der fulgte denne Opfordring vilde finde den Hjælp, den Trøst og den Fred, det trængte til, og vidste, hvor svært det er for et Menneske i tunge Tider at faa sit Hjerte stemt til at sige Tak til Gud i Himlen. Fra Barneaarene er der lagt os et Ord i Munden i den Børnesalme, vi alle kender, og som siger os saa kønt og inderligt, at der er een, nemlig Vor Herre Jesus, der kan hjælpe os til, at vi kan gaa til Gud i Himlen som til en kærlig Fader: "Du lærte os til Gud vore Øjne opslaa. Evindelig være du lovpriset." Vi samler ikke i Blinde og Mørke, naar vi taler om at søge vor Gud.

Blandt alle de Gaver, Gud har givet os, er der ingen, der kan sammenlignes med den Gave, der er givet os i det evige Livs Haab. I denne Gave forklares alt, hvad Gud har at skænke os. Jeg tænker ikke mindst paa det, der har samlet os her i Aften.

Det er underligt i denne Tid at se, hvordan de unge Verden over er bleven stillet over for de store Livsspørgsmaal. Vi skal huske paa det, naar den tunge Tid kommer, da Døden banker paa Døren til det Hjem, hvor vi bor, og vi forsøger med hinanden at sige, at Gud er trofast, at Døden er den sidste Fjende, Gud med os skal overvinde. Da skal der over dette ogsaa lyse dette evige Livs Haab.

Den tunge Tid bankede ogsaa paa vor Dør. Skolen begyndte med mange lyse Forhaabninger. Der var jo aabnet Udsigt til, at endelig skulde den strenge Tid snart være forbi. Ny Tider vilde der komme for hele vort Folk med Udsigt til, at det skilte atter skulde samles, og vi kunde i Haab om Guds Velsignelse gaa ind til den rige Tid for vort Folk, og den Ungdom, der kom til os i November, skulde leve med i denne rige og store Tid. Vi ængstedes ogsaa, inden Skolen begyndte. Der var mange Bekymringer i vort Sind, inden vi besluttede os til at lade de unge komme til os. Det skal slet ikke skjules, at vi var klar over, at der ingen Udsigt var til, at vi skulde gaa fri for den Farsot, der hærgede Landet. Vi havde haft den allerede i Sommerskolen, og vi maatte vente, at den kom igen. Vi er stillede saadan nu, at vi er forberedte paa, at Sygdommen kan blusse op paa ny. De Folk, der er kyndige paa dette Omraade, mener, at Sygdommen vil rase en Tid endnu, og vort store Hjem her vil altid være udsat.

Selv om vi havde disse Bekymringer, haabede vi dog at komme igennem; men saa kom den haarde Tid, da fem af de unge, der mødte her i Skolen i god Tro til, at de her skulde faa Hjælp til deres Livs Udvikling, og som vi modtog med de allerbedste Ønsker om at kunne tjene, blev revet bort.

Var det tunge Tider i disse Dage, saa har vi det Vidnesbyrd at aflægge, at det var ikke alt Mørke, der kom med de tunge Tider. Mange af Dem vil have læst om en Præst, der i Sommer mistede sin Søn af den samme Sygdom. Han bad da ved sin eneste Søns Baare og forkyndte det som en stor Glæde — selv om det var strengt, bitterlig strengt —, at hans Søn var gaaet ind til Gud. Vi syntes, det var noget stærke Ord; men den Mand havde det evige Livs Haab. Det er Kristentroen, der kan give Mennesker den Styrke, den Tro, der slaar over Dybet sin gyngende Bro, som Isgangen trodser i brusende Strand, fra Dødninge-Hjem til de levendes Land.

Og nu, da jeg staar her i Aften, maa jeg sige Dem, stille, men sandt, at vi, der stod i Nærheden af de unge, der gik bort her, har et Vidnesbyrd at aflægge, som falder sammen med det Vidnesbyrd, Faderen aflagde om sin Søn. Vi kan sige det saa stille og saa sikkert til Kammeraterne og til Menigheden, at disse unge, de havde med den højbaarne Gæst vundet en Sejr. Det gik dem ikke ens alle fem. De tre af dem bevarede deres Sjæls Klarhed og deres Sjæls Styrke til det sidste, og fra dem har vi de herlige Vidnesbyrd. En af de unge havde faaet at vide, hvor stærkt Sygdommen havde Tag i ham, at der ikke var noget Haab. Han bad os da, om vi med ham vilde synge Jakob Knudsens dejlige Morgensang, som vi alle kender, og som er en jublende Hymne til Lysets og Livets Pris. Og han havde Sjælsstyrke til at synge med i denne hans sidste Time. Er det for stærkt, naar jeg siger, at det var en herligi Genklang

af Ordene: Tro kun, frygt ikke. En anden af de unge saa og ventede paa sine Forældre, men blev efterhaanden klar over, at de ikke vilde naa frem i rette Tid. Han bad os da hilse dem og sige, at han i Dag havde haft den lykkeligste Dag i sit Liv. Han havde det evige Livs Haab stort og stærkt i sit Hjerte.

Disse Oplevelser var store for os.

Vi standser ikke ved det Spørgsmaal, hvorfor de nu skulde gaa bort, dette Spørgsmaal, vi næsten stiller som en Bebrejdelse til Livets Gud. Hvorfor skulde de gaa saa tidlig bort? Det afgørende er jo ikke, om Livet bliver kort eller langt. Livslykken afhænger ikke deraf, men af, om vi naar til at kunne leve sammen med Gud i lyse Dage og mørke Dage.

Vi siger først Gud Tak for, hvad han gav os gennem Trængselen. Og vi kan sige Tak for Mødet med Forældrene, Tak til Lægerne og Sygeplejerskerne og Pigerne, der havde en streng Tjeneste. Vi havde jo en Tid 150 Syge liggende. Mange kærlige Hænder maatte der til, og mange kærlige Hjerter.

Naar det nu stunder mod Jul, vil vi ønske de Hjem, der sidder med Sorgen og Savnet, at de maa opnaa at holde Jul paa ret Maade og fyldes af Julebudet til dem, der græde. Og lad os ønske for os alle, at disse Oplevelser maa hjælpe os. Det var tunge Dage, men de unge, der gik bort, gav os et Vidnesbyrd, der blev os til Velsignelse.

af Ordene: Tro kun, frygt ikke. En anden af de unge saa og ventede paa sine Forældre, men blev efterhaanden klar over, at de ikke vilde naa frem i rette Tid. Han bad os da hilse dem og sige, at han i Dag havde haft den lykkeligste Dag i sit Liv. Han havde det evige Livs Haab stort og stærkt i sit Hjerte.

Disse Oplevelser var store for os.

Vi standser ikke ved det Spørgsmaal, hvorfor de nu skulde gaa bort, dette Spørgsmaal, vi næsten stiller som en Bebrejdelse til Livets Gud. Hvorfor skulde de gaa saa tidligt bort? Det afgørende er jo ikke, om Livet bliver kort eller langt. Livlykken afhænger ikke deraf, men af om vi naar til at kunne leve sammen med Gud i lyse Dage og mørke Dage.

Vi siger først Gud Tak for, hvad han gav os gennem Trængselen. Og vi kan sige Tak for Mødet med Forældrene, Tak til Lægerne og Sygeplejerskerne og Pigerne, der havde en streng Tjeneste. Vi havde jo en Tid 150 Syge liggende. Mange kærlige Hænder maatte der til, og mange kærlige Hjerter.

Naar det nu stunder mod Jul, vil vi ønske de Hjem, der sidder med Sorgen og Savnet, at de maa opnaa at holde Jul paa rette Maade og fyldes af Julebudet til dem, der græde. Og lad os ønske for os alle, at disse Oplevelser maa hjælpe os. Det var tunge Dage, men de unge, der gik bort, gav os et Vidnesbyrd, der blev os til Velsignelse.

Pastor Trier

holdt derefter fra Prædikestolen en kort Tale ud fra Ordene om Guds Fred, der overgaar al Forstand. Det er Kristendommens Storhed, at den er Budskabet om en Kærlighed, stærkere end Døden. Det er det enestaaende ved den Glæde, Apostelen Paulus vidner om, at den bliver stærkere og mere grundfæstet under Sorgens Mørke. Vi har haft en svær Tid, men Gud være lovet, vi har ogsaa haft en lys Tid. Vi har faaet Lov til at føle noget af dette, at Glæden i Herren har boet i Hjerterne og gjort sin Gerning, saa disse unge trygt kunde befale sig Gud i Vold, og derfor faa Lov til at gaa herfra med Fred. De er bjærgede hjem til Gud, ind til det Liv, som Gud har givet sine Børn. Der er saa mange haardt ramte Hjem, men vi kan ikke ønske noget bedre for dem og for os, end at vi maa lære at forstaa og føle Julens dybe Glæde.

Pastor Trier lyste derefter Velsignelsen over Menigheden, og et Kor af Skolens Elever sang en Julesalme og „Den store hvide Flok" til Griegs prægtige Melodi. Pastor Trier sang Solopartiet smukt og virkningsfuldt. Med Salmen „Dejlig er Jorden" sluttede den gribende Mindefest, og den store Forsamling strømede ud under den stjerneklare Himmel udenfor.

Pastor Trier

holdt derefter fra Prædikestolen en kort Tale ud fra Ordene om Guds Fred, der overgaar al Forstand. Det er Kristendommens Storhed, at den er Budskabet om en Kærlighed, stærkere end Døden. Det er det enestaaende ved den Glæde, Apostelen Paulus vidner om, at den bliver stærkere og mere grundfæstet under Sorgens Mørke. Vi har haft en svær Tid, men Gud være lovet, vi har ogsaa haft en lys Tid. Vi har faaet Lov til at føle noget af dette, at Glæden i Herren har boet i Hjerterne og gjort sin Gerning, saa disse unge trygt kunde befale sig Gud i Vold, og derfor faa Lov til at gaa herfra med Fred. De er bjærgede hjem til Gud, ind til det Liv, som Gud har givet sine Børn. Der er saa mange haardt ramte Hjem, men vi kan ikke ønske noget bedre for dem og for os, end at vi maa lære at forstaa og føle Julens dybe Glæde.

Pastor Trier lyste derefter Velsignelsen over Menigheden, og et Kor af Skolens Elever sang en Julesalme og "Den store hvide Flok" til Griegs prægtige Melodi. Pastor Trier sang Solopartiet smukt og virkningsfuldt. Med Salmen "Dejlig er Jorden" sluttede den gribende Mindefest og den store Forsamling strømede ud under den stjerneklare Himmel udenfor.